

דָם הַנְּדָה פָּרֵק שְׁבִיעִי נִדְהָ

עין משפט נר מצוה

(א) יצאת קה' (ב) נעלם יע' (ג) מניח יל' (ד) נפי' כמות' מיר נב' ד"ה מ"ש, (ה) טהרות פ"ט מ"ט לעיל (ו) ד"ה (ז) נפ"ז סת' חולין פ"ד ג' (ח) ג"י רש"א ע"ה יב"ל (ט) ונחגיגה י"א. (י) ד"ה הא מיל"ו דמתי שמעין מנייה עד מיל"ו דמתי קרתי כתיב, (יא) נעלם מנ"א.

תורה אור השלם

1. דברו אל בני ישראל ואמרתם אליהם איש איש כי יתקף זב מבשרו וזב טמא הוא: ויקרא טוב ב' אלה השמות ללבם בכל השנה כל הנגע בדם במקום ויקרא עד הקרב: ויקרא י"א
2. וזאת תקרא שמותו וזוהו רר בשורו את זבוב או החתים בשורו מזוהב טמאות הוא: ויקרא טו ב' וזו יקרא קרב בשחור וכבש בגדיו וזרען במים וטמא עד הקרב:
3. וזאת תקרא שמותו וזוהו רר בשורו את זבוב או החתים בשורו מזוהב טמאות הוא: ויקרא טו ב' וזו יקרא קרב בשחור וכבש בגדיו וזרען במים וטמא עד הקרב:
4. וזו יקרא קרב בשחור וכבש בגדיו וזרען במים וטמא עד הקרב:
5. וזו יקרא קרב בשחור וכבש בגדיו וזרען במים וטמא עד הקרב:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה טומאת קרב בו מטמא בנגע ע"י פ"ב מ"ב דלהלכה וכתב ר"ע שם. ועי' כהנ"ג פ"ד מ"ה דטהרות י"ע:

לעזי רש"י

פרו"ט. קרפדה. בו"ט. קרפדה.

ממקום טומאה. ממקום שזוהב יוצא שהוא טמא נשכניו: **דס היוצא מפי אמתו.** של זב גמור יליף ליה לקמן דטהור: **יכול דס היוצא מפי.** של זב יהא נדון כרוק ודס היוצא מפי אמתו יהא נדון כוזב: **ואיפוך אלה.** חזת לרבות דס והוא להוציא מי רגלים: **שמעגל.** מתאקף הרבה כחמד ואח"כ יוצא

כגון רוק ומי רגלים ושכנת זרע: **דס אין מתעגל ויוצא דכי אמת קמא קמא נפיק: וחזור ונבלע.** כשאינו מוילאו: **אף כל כו'.** כגון סילון של מי רגלים חוזר ונבלע יצא דס שאינו מתעגל ויוצא חלב אע"ג שמתעגל אינו חוזר ונבלע: **ושלדו.** דפוס לורמו: **קיימת.** שלא נשבר ונתפור: **ככולו.** נשכניו שלם טמא אפילו יבש: **זהם.** נשכניו כתיב (ויקרא י"א) כל הנוגע בזהם: **מסס.** וכל אשר יכול עליו מהס נזמתס יטמא (שם): **זבוגי.** פרו"ט הנמלאים יבשים כמחזות והוא זב ויש שקרין אותו נבלע צור"ט: **מסווא.** בליה ונרקבת: **רי.** כעין ריר שהוא לה כמו (שמואל א' כ"א) ויורד רירו על זקנו: **סחילסו אע"פ שאין סופו.** אין לר"ך שיהו המים פושטין בסוף כשילנה מעת לעת: **יהודה בן נקוסא אומר.** אין לר"ך שיהו המים פושטין בסוף אכן יהו על השך נמעת לעת אע"פ שאין סופן וקוללה היא דלא לא הדכ כזכי טהור ואע"ג דאי הוו פושטין כל מעת לעת הוה הדכ: **טומאס רקב.** מלא מרוד ממנו * מטמא נמגע ומשא ואהל: **בתני' וטמא בין לה וצין יבש.** כהנ"א הוה השך צין שנמלאו לחין וצין שנמלאו יבשין מטמא כל טהרות שנמלאו נצטוו מיום כיבודו ושעטתה האשה מיום כבוש: **היבש מטמא למפרע.** עד שעת כיבוד או כיבוש דאיכא למימר לאחר כיבוש מיד נפל אצל הלה אינו מטמא למפרע אלא עד שעה שנוכל לומר אס נפל צמות יום עדיין הוא יכול להיות עכשו לח אצל עד שעת הכיבוד והוה מרובה: **לא דעא לה חו ואי משהא שעתא נפל הוה מתעבד יבש: גב' חזקסו צדוק.** מי מחוקטין דצדיק ליה נשעת הכיבוד ומשום הכי טהרות דקודם כיבוד טהורות: **או משום דחוקסו מסכדו.** דאי הוה התם נשעת כיבוד הו נפיק הא שרץ מחמת כיבוד: **דאמר כביד ולא צדיק.** כדמיו ולא נדקמיו. אי אמרת דהא דמטהרין הן דמקמי כיבוד משום דחוקסו נשלקו נשעת כיבוד הא לא צדיק וטהרות דמקמי כיבוד נמי טמאו' ולי אמרת כו':

דס היוצא מפי טהור. צפרק מלות חליה (יבמות דף קה). מוקי צמות דאי לאו הכי טמא משום לחייתו הרוק: **דס היוצא מפי האמה.** ואס תאמר הא כבר ממעטין צריש צנות כותים (לעיל דף לז): **איש מאודס ויש לומר דהיינו דאין נעשה זב ע"י ראייה אצל אס**

כבר נעשה זב ע"י ראייה דס היוצא מפי האמה טמא כמו רוקו ולכן לר"ך קרא הכא למעוטי: **וזאת דרבות מימי רגליו צמומאה.** מו"ו דוחסת קדריש כי היכי דדרשינן לעיל כימו ויעו מו"ו דוכי ירוק אצל זאת בכל דוחסת אמת למעוטי והאי זאת נמי אמת למעוטי דמת"כ מנריך נמי מיעוטי זאת וטמא הוא חד למעוטי זעה וליהא סרוחה וחד למעוטי דס היוצא מפי ומפי האמה:

מה רוק שמתעגל ויוצא בו. מכא ריבויא דוכי ירוק הזב צטהור וקרתי הוה ממעטין כוליה כימו ויעו ומי רגלים מוטמא הוא כמו דס היוצא מפי האמה ואת' ולמה לי מרי קרתי וכי ירוק לכימו ויעו חזת למי רגלים וי"ל דמוכי ירוק לא הוה דרשינן אלא כימו ויעו שיוצא דרך הפה או מי האף נמי לרבי יוחנן דמי כמו רוק מוחסת לא הוה מרבינן אלא מי רגלים שיוצאין מפי האמה כמו זב דקרא דוחסת גבי זב כתיב או משום דצדין ממקום טמא מיהו קשה דמשמע דהוה מרבינן מלב האשה מוחסת אס היה חוזר ונבלע ואמאי וזה אפילו כימו ויעו לא הוה מרבי מוחסת אי לא ריבויא דוכי ירוק ור"ך לומר דאי לא ריבויא דוכי ירוק הוה מוקמינן חזת לכימו ויעו דוקא דהו כעין רוק אצל השתא דכתיב וכי ירוק אייתר חזת לכל דבר המתעגל ויוצא וחוזר ונבלע: **וינירף מוזהב.** אי זיהא לאו מעין הוה דנעיא היא צפרק צנות כותים (לעיל דף ל): **אי בהם אי מהם בו.** ואע"ג דמהאי דהס ומהס דרשינן צפ"ק דחגיגה (דף י"א). שיעורו נכדעשה התם אסמכתא הוה דשיעורים הלכה למשה מסיני: **שרץ שנשרף.** ק"ק דלא עריב יבש ושרוף צהדי הדדי דממד קרא קדריש להו: **שכבת זרע בראויה להזריע.** ואס תאמר והלא * שכבת זרע שאינו יורה כחן אינו ראוי להזריע ומטמא ויש לומר דמיין ראוי להזריע צעינן ואפי' שאינו יורה כחן כיון שהוא לח משבי מין שכבת זרע הראוי להזריע: **בגומא**

שכבת זרע * הראויה להזריע נבלה דכתיב * כי ימות כעין מיתה: **אם יבולין להשרות:** בעי רבי ירמיה תחילתו וסופו כפושטין או דלמא תחילתו אף על פי שאין סופו ת"ש רשב"ג אומר צריבין שיהו פושטין מעת לעת: **רבי יוסי אומר** בשר המת כו': **אמר שמואל** טהור מלטמא בכזית אבל מטמא טומאת רב תניא נמי הכי רבי יוסי אומר בשר המת שיבש ואין יכול לשרות ולחזור כמות שהיה טהור מלטמא בכזית אבל טמא טומאת רב: **בתני'** * השרץ שנמצא במבוי מטמא למפרע עד שיאמר בדקתי את המבוי הזה ולא היה בו שרץ או עד שעת כבוד וכן כרתם שנמצא בחלוק מטמא למפרע עד שיאמר בדקתי את החלוק הזה ולא היה בו כותם או עד שעת הכבוש ומטמא בין לה בין יבש ר"ש אומר * היבש מטמא למפרע והלח אינו מטמא אלא עד שעת * שיהא יכול לחזור ולהיות לח: **גב' איבעיא** להו עד שעת כבוד חזקתו ברוק או דלמא חזקתו מתכבד ומאי נפקא מינה דאמר כביד ולא בדיק אי אמרת חזקתו ברוק הא לא בדיק אי אמרת חזקתו מתכבד הא מתכבד

י"א מ"י פ"א מה' משכב ומושב הלכה זו: כ ב ג ד מ"י פ"ד מה' אמות הטהומה הלכה זו: כה ח מ"י שם פ"ט הלכה זו: כב ו מ"י פ"ב מהלכות משכב ומושב הלכה זו: כג ד מ"י פ"ח מהלכות אבות הטהומה הלכה זו: כד ח מ"י פ"ג מהלכות משכב ומושב הלכה זו: כה ט מ"י פ"ח מהל' אבות הטהומה הלכה זו:

תוס' הרא"ש

דס היוצא מפי טהור. בפרק מצות חליה מוקי לה בשורת דאי לאו הכי טמא משום צמחיו הרוק. דס היוצא מפי האמה. א"ע"ג דהמעטין ליה בפ' בנות כותים היינו לענין שאינו נעשה זב ע"י אותו דם והכא איצטרך קרא אם כבר הוא זב שאינו טמא כמו דרוק: **וזאת** לרבות מימי רגליו ויעו ומי רגלים מוטמא הוא כמו דס היוצא מפי האמה ואת' ולמה לי מרי קרתי וכי ירוק לכימו ויעו חזת למי רגלים וי"ל דמוכי ירוק לא הוה דרשינן אלא כימו ויעו שיוצא דרך הפה או מי האף נמי לרבי יוחנן דמי כמו רוק מוחסת לא הוה מרבינן אלא מי רגלים שיוצאין מפי האמה כמו זב דקרא דוחסת גבי זב כתיב או משום דצדין ממקום טמא מיהו קשה דמשמע דהוה מרבינן מלב האשה מוחסת אס היה חוזר ונבלע ואמאי וזה אפילו כימו ויעו לא הוה מרבי מוחסת אי לא ריבויא דוכי ירוק ור"ך לומר דאי לא ריבויא דוכי ירוק הוה מוקמינן חזת לכימו ויעו דוקא דהו כעין רוק אצל השתא דכתיב וכי ירוק אייתר חזת לכל דבר המתעגל ויוצא וחוזר ונבלע: **וינירף מוזהב.** אי זיהא לאו מעין הוה דנעיא היא צפרק צנות כותים (לעיל דף ל): **אי בהם אי מהם בו.** ואע"ג דמהאי דהס ומהס דרשינן צפ"ק דחגיגה (דף י"א). שיעורו נכדעשה התם אסמכתא הוה דשיעורים הלכה למשה מסיני: **שרץ שנשרף.** ק"ק דלא עריב יבש ושרוף צהדי הדדי דממד קרא קדריש להו: **שכבת זרע בראויה להזריע.** ואס תאמר והלא * שכבת זרע שאינו יורה כחן אינו ראוי להזריע ומטמא ויש לומר דמיין ראוי להזריע צעינן ואפי' שאינו יורה כחן כיון שהוא לח משבי מין שכבת זרע הראוי להזריע: **בגומא**